

2 søndag efter påske, 26. april 2020 Sl 23, 1-6; Hebr 13, 20-21; Joh 10, 22-30

I disse uger og måneder har vi virkelig lært, hvad myndighed vil sige. Vi mærker det helt ubevidst, når statsministeren eller majestæten toner frem på skærmen til pressemøde eller med en tale til nationen. Og sundhedsmyndighederne – stoler vi på dem? Stoler vi på deres vurderinger, deres anvisninger. Tør vi følge dem? Lytter vi, når der bliver sagt ”Hold ud. I skal stå sammen. I skal agere hver for sig. Men I er ikke alene. Ingen lades i stikken. Vi holder hånden under jer”.

Er dét stemmer, vi tør lade os lede af?

Eller var der andre, vi hellere skulle lytte til, andre eksperter, andre politikere, eller vores egen mavefornemmelse? Fornuften er i bestandig kamp med de naturlige instinkter og det uroligt bankende hjerte for at finde ud af, hvad der er det rette at gøre. Og hvor længe kan vi tåle at blive holdt hen? Hvor længe kan vi leve i uvished. Hvor længe tør vi stå her i det åbne?

Når verden ramler og de almindelige adfærdsregler, både de skrevne og de uskrevne falder, når tilværelsen ikke hænger sammen, som den plejer, så har man brug for nogen, der med magt og myndighed stiller sig op og siger: ”Nu gør vi sådan her. Lyt til mig, følg mig, så skal det nok gå”.

Hvis man på Jesu tid ville have noget at vide, havde brug for en eksperts vurdering, tyede man ikke til pressemøde, men til Templet.

Salomos Søjlegang i Jerusalems tempel, er ikke et sted til løs snak. Her stilles alvorlige spørgsmål og kræves svar, der rummer både klarhed og visdom. Det er et helligt sted, hvor Gud menes at være til stede. Hvad der siges her, har man altså Guds ord for.

Engang mødte Jesus nogle af sine landsmænd dér på tempelpladsen. Det var vinter i Jerusalem, kulden sneg sig ind mellem søjlerne, men værre var den tvivl og uvished, der truede med at gøre hjerter kolde: ”Hvor længe vil du holde os hen. Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud”, sagde de til ham, (Joh 10, 22) ”Sig os hvem du er, om du er den, vi skal følge og lytte til”

Det var vel en form for prøve på Jesu troværdighed og i hvert fald på hans myndighed. Tør og kan han, her i Guds eget hus mellem de mægtige søjler, sige højt og tydeligt hvem han er? Sagt på en anden måde: Har han Guds ord for sig?

Og Jesus svarer dem:

»Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min Faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. « (Joh 10, 22-28)

Det, Jesus siger er: Det handler ikke om, hvorvidt jeg har Guds ord for mig. Det afgørende er, om I forstår, at I, i kraft af mig, har Guds ord *for jer*. Om I tør lægge jeres liv i mine hænder.

Tydeligere kan han ikke sige det. Resten er op til dem.

Jesus tager ikke uvisheden fra dem, Angsten, uvisheden bor i et menneske og kan til enhver tid provokeres frem. Der skal som regel ikke så meget til. Ét eneste elsket menneskes tavshed eller fravær. En lillebitte virus, der får en hel verden til at vakle.

Og så tegner fortabelsens mulighed sig. Den blanke angst melder sig ved oplevelsen af at være løsrevet, ene, uden retning, uden tilhørsforhold.

At gå fortabt vil sige at blive borte. At gå fortabt er at blive til intet.

Ind imellem spørger man måske sig selv: Hvad er jeg for et får? Et bæst, et fæ, et forvirret menneske, som risikerer at blive væk fra andre og hverken kender eller kan finde mig selv.

Andre gange kan vi opleve, at alt dirrer af liv indeni og omkring os. Glimtvist er det som om noget, der er fra selve evigheden af, slår ned mellem mennesker, beslutter sig for i al sin vidtudstrakte frydefuldhed at residere i det skrøbelige timelige øjeblik. Og gøre os salige.

For da er der noget, der kalder på os og taler til os med tydelig myndighed. Om at livet betyder noget, om at hvert menneske er evigt betydningsfuldt, og al ligegyldighed, al uvished og frygt jages på porten.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det er fredens Gud selv, der i sådanne stunder virker i os (Hebr. 13, 20-21). Og han kalder med en stemme, der tilhører et konkret menneske. Han står for os som en helt bestemt skikkelse i landskabet, som et fikspunkt midt i det åbne.

Med sit liv forklarer han vort liv. Med sin død oplyser han vor død. Jesu betydning giver vort liv evig betydning. Han er ikke som noget andet menneske. Og dog var han som ethvert menneske. Et menneske, som var og er ét med Faderen, ét med Gud og aldrig i evighed kan skilles fra ham. Det menneske i hvem, vi har Guds ord *for os*.

”Det, min Fader har givet mig, er større end alt andet”, siger Jesus, ”og ingen kan rive det ud af min faders hånd. Jeg og Faderen er ét” (Joh 10, 29-30).

Sådan lægger hans liv sig oven over vores liv som en transparent og udfylder alle hullerne. Hans ord stryger sig helende over vore fattige, fejlbehæftede og utilstrækkelige gloser. Der hvor vi kommer til kort, er alene, fejler, står hans handlinger uimodsagte og mirakuløse.

Hans bevægelser forlænger vores, hvor de ikke rækker. Hans fodspor gennem verden, afstikker retningen for vore trin.

Alt sammen for, at vi skal kunne være i verden, i livet med alt, hvad det er og byder. Turde vandre gennem sorgens og glædens landskaber, de grønne enge og dødsskyggens dal. Og for at vi, når vi sidder på diget en regntung eftermiddag og lader blikket falde langt ud over marsken og vaderne, ser fårene, der græsser i det fjerne og føler os afsondret, alene, helt galt afmarcheret, at vi så dog samtidig huser en fast overbevisning om ikke at kunne blive væk.

Hvem Kristus er, om han er hyrde for os, finder vi kun ud af ved at lytte, følge, gå med. Og når vi står alene, fortabte, ved færisten ude ved diget, ved afgrunden, i verdens eller vort eget lille livs krise, når vandet stiger til flod, og vi ikke aner, hvad vej vi skal løbe.

Så vil vi vide det: Om han er den, vi tilkender al myndighed og magt i vores eget lille liv. Det er knap nok et trosspørgsmål. Det er en tillidsøvelse. Hør selv:

Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød, han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til det stille vand. Han giver mig kraft på ny, han leder mig ad rette stier for sit navns skyld. Selv om jeg går i mørkets dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig, din stok og din stav er min trøst. Du dækker bord for mig for øjnene af mine fjender. Du salver mit hoved med olie, mit bæger er fyldt til overflod. Godhed og troskab følger mig, så længe jeg lever, og jeg skal bo i Herrens hus alle mine dage.
(Sl. 23, 1-6)